

Według skarżącej różnica pomiędzy kwotami, które państwo greckie musi zapłacić OA/OAS, tak jak zostało to w przybliżeniu określone w decyzji Komisji 2003/372/EC⁽¹⁾ oraz odszkodowaniem zasądzonym na rzecz OA/OAS w orzeczeniu z dnia 20 grudnia 2006 r. stanowi korzyść przyznaną przedsiębiorstwu w rozumieniu przepisów dotyczących pomocy państwa. Według skarżącej odpowiedzialność za przyznanie takiej korzyści należy przypisać państwu greckiemu, ponieważ sąd arbitrażowy działał jako organ państwa.

Na poparcie pierwszego zarzutu skarżąca podnosi, że Komisja była zobowiązana starannie i bezstronnie zbadać skargę do niej złożoną w celu wydania decyzji stwierdzającej, że środki państwowe nie stanowiły pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, albo że należało je uznać za pomoc w rozumieniu wspomnianego postanowienia, która jednak była zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 2 i 3 WE, albo wszcząć postępowanie na podstawie art. 88 ust. 2 WE.

Skarżąca podnosi dalej, że siedem miesięcy, jakie upłynęły od złożenia przez nią skargi do Komisji a wezwaniem do działania stanowiły nadmiernie długi okres, a brak działania ze strony Komisji podczas tego okresu stanowi zaniechanie działania w rozumieniu art. 232 WE.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2003/372/WE z dnia 11 grudnia 2002 r. w sprawie pomocy przyznanej przez Grecję na rzecz Olympic Airways (notyfikowanej jako dokument nr C(2002) 4831) (Dz.U., L 132, str.1).

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 20 września 2007 r. w sprawie F-111/06
Giannopoulos przeciwko Radzie, wniesione w dniu
30 listopada 2007 r. przez Nikosa Giannopoulou**

(Sprawa T-436/07 P)

(2008/C 22/94)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Nikos Giannopoulos (Wezembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz)

Druaga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne;
- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej w dniu 20 września 2007 r. w sprawie F-111/06;

- uwzględnienie żądań przedstawionych przez stronę skarżącą w pierwszej instancji w przedmiocie stwierdzenia nieważności i odszkodowania;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji wszystkimi kosztami związanymi ze skargą o stwierdzenie nieważności oraz z odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi zarzuty dotyczące braków w uzasadnieniu oraz oczywistych błędów w ocenie w odpowiedzi udzielonej przez Sąd na podniesiony przez niego w ramach postępowania w pierwszej instancji pierwszy zarzut dotyczący naruszenia art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

**Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2007 r. — Huta Buczek
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-440/07)

(2008/C 22/95)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Huta Buczek sp. z o.o. (Sosnowiec, Polska) (Przedstawiciel: D. Szlachetko-Reiter, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1, art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 3 decyzji Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie pomocy Państwa nr C 2 3/2006 (ex NN 35/2006) udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali Grupy Technologie Buczek;
- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności art. 1, art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 3, decyzji Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie pomocy Państwa nr C 23/2006 (ex NN 35/2006) udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali Grupy Technologie Buczek, w części w jakiej Komisja nakazuje uzyskanie zwrotu od spółki Huta Buczek sp. z o.o.;
- stwierdzenie nieważności art. 4 i art. 5, decyzji Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie pomocy Państwa nr C 23/2006 (ex NN 35/2006) udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali Grupy Technologie Buczek, w części w jakiej Komisja dotychczas uzyskała zwrotu od Huty Buczek sp. z o.o.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie żądań skargi, skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- Naruszenie art. 88 ust. 2 i art. 87 ust.1 TWE poprzez błędne, zdaniem skarżącej, przyjęcie, iż stanowi pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem sytuacja polegająca na istnieniu zaległości publicznoprawnych spółki Technologie Buczek S.A.. Skarżąca podnosi, że takie twierdzenie Komisji wynika z błędnego przyjęcia, że organy publicznoprawne zaniechały prowadzenia egzekucji wobec spółki Technologie Buczek S.A. Naruszenie art. 88 ust. 2 i art. 87 ust.1 TWE miałyby również wynikać z nakazania państwu polskiemu uzyskania zwrotu pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem, mimo iż Polska nie przyznała pomocy w określonej w decyzji kwocie ani spółce Technologie Buczek S.A., ani grupie Technologie Buczek oraz ustalenia kwoty zwrotu pomocy w wysokości dowolnej bez podstawy prawnej i uzasadnienia ekonomicznego. Skarżąca podnosi także, iż stanowi naruszenie art. 88 ust. 2 i art. 87 ust.1 TWE nakazanie państwu polskiemu uzyskania zwrotu pomocy od spółki Huta Buczek sp. z o.o., pomimo braku podstaw do przyjęcia, iż spółka ta mogłaby być faktycznym beneficjentem pomocy przyznanej spółce Technologie Buczek S.A., i pomimo iż taka pomoc nie została jej udzielona oraz uznanie, iż faktycznymi beneficjentami rzekomej pomocy były wyłącznie spółki Huta Buczek sp. z o.o. i Buczek Automotive sp. z o.o., pomimo iż korzystały one jedynie z części składników majątkowych spółki Technologie Buczek S.A.
- Naruszenie zasady rzetelnej administracji przewidzianej w art. 253 TWE oraz art. 41 Karty Praw Podstawowych, poprzez: brak należytego uzasadnienia decyzji, które pozwalałyby skarżącemu ustalić powody przyjęcia rozstrzygnięcia i, w konsekwencji, wydanie decyzji niezrozumiałej w swej istocie dla skarżącego oraz poprzez błędne i niewystarczające ustalenie okoliczności faktycznych mających znaczenie dla sprawy.

- Naruszenie art. 5 akapit 3 TWE oraz wynikającej z niego zasady proporcjonalności poprzez nałożenie na spółkę Huta Buczek sp. z o.o. obowiązku zwrotu pomocy, mimo iż, zdaniem skarżącej, takie działanie nie jest ani odpowiednie ani konieczne dla osiągnięcia celów wskazanych w traktacie, w tym w szczególności nie jest uzasadnione potrzebą zniesienia pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem
- Naruszenie zasady pewności prawa poprzez: nałożenie na kontrahenta podmiotu posiadającego zaległości płatnicze wobec organów publicznych obowiązku zwrotu pomocy, której ten nigdy nie otrzymał i z której nigdy nie skorzystał; ustalenie proporcji, w jakiej podmioty grupy Technologie Buczek S.A. miałyby skorzystać z rzekomo udzielonej pomocy w sposób, według skarżącej dowolny; naruszenie prawa własności poprzez nakazanie uzyskania zwrotu części pomocy państwa od podmiotu, który nie otrzymał jakiegokolwiek pomocy ani też nie był jej faktycznym beneficjentem; nadużycie władzy, poprzez wydanie decyzji w innym celu niż zniesienie pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 grudnia 2007 r. — Microsoft przeciwko Komisji

(Sprawa T-271/06) ⁽¹⁾

(2008/C 22/96)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 2.12.2006.